

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1656

§. 205. Et conspuebant eum. v. 19.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

rum; ita Christus quacunque vanitatis aura flante commoueretur (ô mendacium!) per fragilitatem, quod regnum eius caducum omnis infirmitatis & soliditatis penitus expers esset, atque adeo facile arescere deberet non secus ac arundo quæ propterea ab arundo dicitur (ô falsitas!) verum diuina sapientia alio tendebat, scilicet accepit letus arundinem in manu ut antiquum serpentem interficeret. verba Athanasij sunt. *Arundinem accepit cum illi à diabolo porrigeretur, ignaro, quod contra seipsum gladium acueret dicitur enim arundo serpentibus lethalis esse.* His addamus & nos tum quod olim ex arundine sagittæ fiebant. Vnde Diabolus & Iudæi arundinem in manu Christi ponentes sagittarum contra se materiam illi subministrabant. sagittarum inquam earum quarum meminit Dauid dicens. *Arcum suum tenuit & parauit illum, & in eo parauit vasa mortis. sagittas suas ardentibus efficit.*

GRatias ago tibi Iesu fortissime pro nostris peccatis irrisse. Nos veretabiles sumus qualis arundo tibi data delignabat: vani inanes, instabiles, omni vento fluctuantes, nihil habentes fortitudinis, nihil virtutis continentis, & interim nihil non præsumentes. Tu autem Domine Deus, humana conditionis amator, qui infirma mundi eligis, vt fortia quæque confundas, da nobis per arundinem in tua dextera collocatam, constantiam, qua nec mundi blandientis vanitate flexamur, neque delæuientis terrore, quæstemur. Amen.

§. 205. *Et conspuerunt eum. v. 19.*

Ista iam est tertia scena Actus secundi in inauguratione noui Regis qua adeo Iudæorum rabies in Christum effebuit, vt non satis ipsis videretur supplicij ac iniurijs illatis illum affecisse, & ideo alia noua & nunquam ferme excogitata ignominia ac dedecoris genera produxerunt. Erant hoc Regem nouum conspuere, benedictam faciem eius scædare, caput, manus, pedes, vestes. pendebant hæc impij illi, quasi tributa quædã nouo Regi vel symbolas & cum ad proijcienda sputa abiectus locus aut humilis angulus quæri soleat, nullus alius abiectior ipsis visus est quam ipse mundissimus, immaculatissimus Iesus. Saliuæ autem in faciem proiectio infamiae simul & rabidæ iracundiæ certissimum indicium semper existit; vnde sacra Numerorum narrat historia, quod cum Maria Moysis soror illi detraherat & ideo lepra diuina virtute immissa grauiter afficeretur: orante Moysè pro eius sanitate, Dominus respondit. Si Pater eius spuisset in faciem eius, nonne debuerat saltem septem diebus rubore suffundi: si ergo ob proprio patre filiam conspui tanta reputatur ignominia, adeo quæ scædat & inhonestat; quanto grauior hæc erit quam Christus Dominus patitur!

Ah! quam deformis effectus hic est pulcherrimus omnium creaturarum? quam elegantissima Christi facies omni decore & specie destituta est, vtpote ex verberibus & plagis, quibus ea nocte nimis affecta erat, tumidaque vnguium lacerationibus diuisa, nec non sputis à blasphemantibus commixtim in ea fluentibus, turpiter defœdata! mihi hic terrè vox hæret, & animus liquecit.

§. 206. *Et potentes genua adorabant eum. v. 19.*

Ista est 4. scena, quâ iam sputis, quasi tributis ditatum Dominum simularunt se recognoscere quasi potentem & diuitem benefactorem, & ideo se ambire eius gratiam, quam genuflexione & adoratione vellent sibi promereri. quam ludicre, quam scurriliter vero ista genuflexio, & adoratio sit exercita, qui nouit scurrarum inuenta potest æstimare.

Tu ergo Domine qui ista pro me passus es, da obsecro semper interius indeficientem in omni mea dehonoratione patientiam. memoria & laus tua non recedat de ore meo. Miserere mei Domine miserere mei & adiuua me sicut tu nosti, quod mihi est necesse in corpore & anima, scis enim omnia, potes omnia qui viuus in sæcula. Quod vero hætenus sæpe neglexi, te adorate mane, & adorare vesperi, & ante ac post cibum, & alijs condignis temporibus, pro hoc meo defectu offero tibi omnium SS. tuorum in cælo laudes, & creaturarum omnium benedictiones.

§. 207. *Et postquam illuserunt ei. v. 20.*

Finitus est Sannionum istorum Actus secundus, nunc tertius inchoatur, in quo ijdem simulant se, tanquam milites cum Rege suo nouo velle exire ad bellum. considerans igitur S. Marcus, quomodo egissent hætenus cum Domino suo, concludit in summa omnia dicta & vocat *illusionem*, quæ quàm solear nos homines amaricare, quantum grauare cordis cogitationes, optimè norunt, qui aliquando sunt illusi. Dolor ille est ad mortem, & zelum æternum. Illudere enim non est aliud, quam aliquem pro infano & stulto habere. hoc nemo ingenuus viribus naturæ ferre potest.

Quapropter ad te Deum protectorem meum confugio; illumina quæso interiores oculos meos vt nunquam illudam alijs, multo minus te. corrobora vires meas vt vincere possim zelum meum si quando illudar, maxime quando propter te. Munda cor meum, accende spiritum meum, intellectum illumina, cogitationes collige, omnesque vires meas vni, & constringe vticulo amoris & compedibus timoris tui, vt nunquam à te possim abalienari propter illusiones, sed semper tibi subditus, semper vni-

T

tus